

Een ervaringsbericht van adoptieouders

Interview met adoptiemama Chris Peeters

Carolien Milis

In pastorale contacten en bij pastoraal vrijwilligerswerk, maar ook in ons dagelijkse leven, komen we in aanraking met adoptiegezinnen. Tenzij we het van dichtbij meemaakten, zelf of via vrienden, beseffen we vaak niet wat er allemaal bij een adoptie komt kijken en welke weg mensen moeten afleggen om kinderen te adopteren. Dit interview wil, vanuit een persoonlijk verhaal, een licht werpen op adoptie.

Ik ontmoet Chris Peeters bij haar thuis in het zonovergoten Lier op een doordeweekse donderdagnamiddag. Binnen mijn thesisonderzoek over adoptie en pastorale zorg wil ik enkele vragen stellen aan een ervaringsdeskundige. Chris bleek de geschikte kandidaat en stond me graag te woord. We hadden een openhartig gesprek over de vele aspecten rond adoptie en gezin.

Chris is 48 en haar man Werner 46. Samen zijn zij reeds zes jaar de fiere adoptieouders van Henok (9) en Eden (11), broer en zus, afkomstig uit Ethiopië.

VANWAAR JULLIE BESLISSING OM KINDEREN TE ADOPTEREN?

Mijn man en ik hebben elkaar leren kennen toen ik 37, bijna 38 was. We zijn getrouwd toen ik bijna 39 was. We wilden allebei heel graag kinderen. We spraken toen al over adoptie, maar sloten nog niet uit dat er ook een biologisch kindje zou kunnen komen. Aangezien we daarbij toch wat problemen ondervonden, en we niet de medische weg wilden inslaan, zijn we rond mijn veertigste met de adoptieprocedure begonnen.

HOE ZAG DE ADOPTIEPROCEDURE ERUIT?

DE ADOPTIECURSUS

Het was een lange weg, hoewel dat bij ons nog is meegevallen. We zijn begonnen met de adoptie cursus. Daarna was het wachten op de beginseltoestemming. Bij ons werd die nog afgeleverd door Kind en Gezin; nu moet je daarvoor naar het vrederecht. Die adoptie cursus was heel interessant. Niet alleen was de inhoud leerrijk, ook de contacten met de andere koppels waren erg boeiend. Ik vind dat de stelling 'andere mensen worden toch ook niet gescreend voor ze een kind krijgen' niet opgaat. De adoptie cursus ging trouwens niet zozeer over 'Hoe voed ik een kind op?', maar eerder over onderwerpen die specifiek zijn voor adoptie, zoals de hechtingsproblematiek. Er waren ook getuigenissen van een adoptiekind en van een vrouw die op jonge leeftijd haar baby had afgestaan.

HET MAATSCHAPPELIJKE ONDERZOEK

Na de cursus kwam er dan een maatschappelijk onderzoek. We vinden het zinvol dat zo'n maatschappelijk onderzoek gebeurt: mensen worden gescreend om te kijken of zij in staat zijn om een kind op te voeden. Bij het maatschappelijke onderzoek ervoeren wij wel wat

Dit artikel verscheen in het herfstnummer 2009 van Rndom Gezin

problemen. We hadden namelijk tijdens het gesprek laten vallen dat we de weg naar een biologisch kind nog open lieten, omdat we heel graag twee kinderen wilden. We zouden de medische weg niet inslaan, maar we verhinderden ook niets. Hierdoor werden we een periode 'uitgesteld', tot ik 41 was. Aangezien we geen risico's wilden lopen door te laat zwanger te worden, hadden we onszelf namelijk een leeftijdsgrens opgelegd. Uiteindelijk betekende het voor ons een uitstel van drie à vier maanden. Dat is natuurlijk niet zo lang, maar voor ons leek dat toen een eeuwigheid.

Als je met de adoptieprocedure begint en bezig bent, wil je er ook graag mee verder. We hebben heel wat protestbrieven omtrent het uitstel geschreven. Men deed alsof adoptie een tweede keuze is en je eerst altijd een biologisch kind wil. Pas als dat echt niet kon, zou je bewust en ten volle gemotiveerd voor adoptie kiezen. We kregen het verwijt dat we toch aan biologische kinderen waren begonnen, maar vonden zelf dat het ene het andere niet hoefde uit te sluiten.

We merkten achteraf dat het protest iets heeft veranderd binnen de adoptiewereld. Men heeft die radicale stelling toen wat afgezwakt. Nu horen we echter dat het weer strenger is geworden.

OVER HET ALGEMEEN BENT U DUS TEVREDEN MET DE VOORBEREIDENDE ADOPTIEPROCEDURE?

Zoals wij ze hebben doorlopen wel. Ondertussen lijkt er weer wat veranderd te zijn. Ik merk dat het niet makkelijker is om een kind te adopteren en dat de wachttijden er niet korter op worden. Er zijn vaak ook problemen in de landen van herkomst.

BEDENKINGEN BIJ HET MAATSCHAPPELIJKE ONDERZOEK

Sommige standpunten zouden milder mogen, maar ik denk dat dit ook sterk afhangt van de contacten die je hebt tijdens de procedure: wie je ontmoet als psycholoog of maatschappelijk assistent. Vaak zijn het jonge mensen die het maatschappelijke onderzoek uitvoeren. Ik heb natuurlijk niets tegen jonge mensen, maar het maatschappelijke onderzoek is een heel delicate kwestie. Het lijkt mij passend dat iemand met wat ervaring deze taak op zich neemt. Vaak worden er vragen gesteld vanuit de theorie, maar de praktijk is toch helemaal anders. Je kan heel mooie opvoedingsidealen hebben, maar de praktijk spreekt die soms tegen. Mensen kunnen er andere idealen op nahouden.

Ik moet wel toegeven dat ik weinig koppels ken die niet geschikt werden bevonden. Soms hoor ik dat men een half jaar is uitgesteld omdat men nog niet genoeg heeft gelezen over adoptie. Dat is wel jammer, want als je je inschrijft bij een adoptiebureau zijn de wachttijden nog heel lang. Je hebt dan nog heel wat tijd om te lezen.

NUANCERING

Zelf zou ik het ook niet gemakkelijk vinden om te beslissen op basis van welke criteria je mensen moet gaan uitsluiten. Mensen die kiezen voor adoptie omdat zij een kind willen, zijn daarom geen slechte ouders. Je adopteert niet puur uit altruïsme. Op de adoptiecursus werd gezegd: "Alles vertrekt vanuit het graag zien van kinderen." De meeste mensen die aan deze langdurige procedure beginnen, hebben er al veel over nagedacht en over gesproken. Het zijn bijna altijd mensen met veel verantwoordelijkheidsgevoel. Maar uit het voorbereidende gesprek kan bijvoorbeeld duidelijk worden dat de keuze voor adoptie eigenlijk maar van één partner komt en niet van beide. Bij alleenstaanden wordt nagegaan of ze voldoende ondersteuning hebben van hun omgeving. Ik vind het noodzakelijk dat daar aandacht voor is tijdens het gesprek.

BENT U OP DE HOOGTE VAN DE VERSCHILLENDE VORMEN VAN NAZORG IN VLAANDEREN EN MAAKT U ER GEBRUIK VAN? (EEN TELEFOONTJE VAN DE ADOPTIEORGANISATIE, EEN PERSOONLIJK BEZOEK AAN EEN PROFESSIONEEL HULPVERLENER, HET DEELNEMEN AAN GEZINSNAMIDDAGEN MET ADOPTIEGEZINNEN,...)

Als we een dag of twee thuis waren met onze kinderen, belde de adoptieorganisatie om te vragen of alles goed ging. Na ongeveer een half jaar kwam er iemand van de adoptieorganisatie langs. We leveren ook nog elk jaar een rapportje in, waarin we vertellen hoe het gaat met de kinderen. We sturen dan ook enkele foto's op voor de organisatie en voor het land van herkomst. We gaan ook wel eens naar vormingsdagen van VAG, de Vereniging voor Adoptiekind en Gezin¹. Aan de adoptiedienst is een organisatie verbonden die elk jaar een kerstfeest organiseert. Zo hebben veel contact met andere gezinnen, wat ik heel zinvol vind.

CAROLIEN MILIS is master in de godgeleerdheid en de godsdienstwetenschappen en volgde een opleiding in de praktische theologie. Zij is zelf geadopteerd uit India.

¹ De vrijwilligersorganisatie VAG vzw is een belangenorganisatie voor en van adoptiegezinnen die wil informeren rond adoptie en alle betrokkenen bij adoptie begeleiden en helpen waar mogelijk. Meer info op www.adoptievlaanderen.be